

POSTANOWIENIE

Dnia 18 lipca 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Andrzej Ryński

SSN Eugeniusz Wildowicz

w sprawie skargi **K. H.**

na przewlekłość postępowania

przed Sądem Apelacyjnym w [...], sygn. akt II AKz .../15,

po rozważeniu, z urzędu, w Izbie Karnej na posiedzeniu bez udziału stron

w dniu 12 lipca 2017 r.

kwestii dopuszczalności skargi

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 429 § 1 k.p.k. w zw. z art. 8 ust. 2 i art. 5 ust. 1 ustawy o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. z 2016 r., poz. 1259 ze zm.)

p o s t a n o w i ł :

pozostawić skargę bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

K. H., pismem z dnia 15 maja 2017r., wniosła skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki, wskazując, że w postępowaniu Sądu Apelacyjnego w [...], sygn. akt II AKz .../15, doszło do przewlekłości postępowania poprzez nierozpoznanie jej „zażalenia” z dnia 5 stycznia 2016 r. na postanowienie z dnia 29 grudnia 2015 r. o niezawieszeniu postępowania. Skarżąca wniosła o stwierdzenie przewlekłości ww.

postępowania, niezwłoczne podjęcie czynności w sprawie w celu rozpoznania jej zażalenia, a także o zasądzenie na jej rzecz od Skarbu Państwa sumy pieniężnej w wysokości 20 000 złotych oraz kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (t.j. Dz.U. z 2016, poz. 1259), skargę na przewlekłość wnosi się w toku postępowania, którego ona dotyczy. W przeciwnym wypadku wniesienie skargi jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

Taka sytuacja zaistniała w odniesieniu do przedmiotowej skargi, albowiem postępowanie przed Sądem Apelacyjnym w [...], sygn. akt II AKz .../15, zostało zakończone prawomocnym postanowieniem z dnia 29 grudnia 2015 r., utrzymującym w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w [...] z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt III K .../15, w przedmiocie umorzenia postępowania (k. 61). Próba zaskarżenia postanowienia, wydanego na posiedzeniu w dniu 29 grudnia 2015 r. o nieuwzględnieniu wniosku o zawieszenie postępowania (k. 60v), nie zainicjowała nowego postępowania, choćby i incydentalnego.

Zresztą była to próba bezskuteczna i nie wymagała wydania decyzji procesowej, co uzasadniało pozostawienie jej pisma z dnia 5 stycznia 2016 r., zatytułowanego: „zażalenie” (k. 75), w aktach sprawy bez nadania mu dalszego biegu, z jednoczesnym poinformowaniem skarżącej o podjęciu takiej czynności technicznej w piśmie z dnia 20 stycznia 2016 r. (k. 80). Zasadnie wskazano tam na przepis art. 426 § 1 k.p.k., zgodnie z którym od orzeczeń sądu odwoławczego oraz od orzeczeń wydanych przez Sąd Najwyższy nie przysługuje środek odwoławczy, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wbrew temu, co podnosi skarżąca, przepis art. 22 § 2 k.p.k., dopuszczający możliwość zaskarżenia postanowienia w przedmiocie zawieszenia postępowania, nie ma charakteru wyjątku od reguły wyrażonej w art. 426 § 1 k.p.k. (zob. postanowienie Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 16 grudnia 2015 r., II AKz 682/15, Biul.SAKa 2016/1/17, KZS 2016/5/83, Prok.i Pr.-wkł.

2016/12/37, LEX nr 2023128). Stanowi on natomiast wyjątek od reguły wyrażonej w art. 459 § 1 k.p.k., zgodnie z którą zażalenie przysługuje na postanowienia sądu zamykające drogę do wydania wyroku, chyba że ustawa stanowi inaczej. Gdyby ustawodawca chciał wprowadzić możliwość zaskarżenia postanowień sądu odwoławczego w przedmiocie zawieszenia postępowania, to w art. 22 § 2 k.p.k. musiałby przewidzieć tzw. instancję poziomą, wyraźnie adresując to unormowanie do rozstrzygnięć sądu drugiej instancji, tak jak to uczynił w redakcji przepisów art. 426 § 2 k.p.k. czy art. 430 § 2 k.p.k. Warto zauważyć, że we wszystkich przewidzianych tam przypadkach mowa jest o sądzie odwoławczym z punktu widzenia roli sądu w orzekaniu co do istoty sprawy, zaś co do kwestii, w których przewidziano – na zasadzie wyjątku od reguły wyrażonej w art. 426 § 1 k.p.k. – możliwość wniesienia zażalenia do innego składu równorzędnego sądu odwoławczego, sąd ten rozstrzyga jako sąd pierwszej instancji. Z tego względu nie jest trafne stanowisko wyrażone w postanowieniu Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 13 czerwca 2013 r., II AKa 82/13 (LEX nr 1331233), gdzie dopuszczalność zaskarżenia postanowienia sądu drugiej instancji uzasadniono m.in. jego rolą w rozstrzyganiu kwestii incydentalnej, wskazując, że wydając na rozprawie apelacyjnej postanowienie w przedmiocie zawieszenia postępowania, sąd apelacyjny nie był sądem odwoławczym, lecz w występującym układzie procesowym był sądem pierwszej instancji.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy pozostawił skargę bez rozpoznania, co czyni bezprzedmiotową kwestię uiszczenia opłaty od skargi.

kc